

This Time, at Tibet

Poon Katejamras

The article introduces "Tibet", the land of miracles, as perceived by the writer and his three friends. He describes means of transportation, accommodation, food and tourist attractions including the Dalai Lama Summer Palace called "Potala". He Finally discusses his personal experience in taking photographs there. His photos are also presented.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถาบันวิทยบริการ
เลขที่ ๑๐๐ ถนนวิภาวดีรังสิต
จตุจักร กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๐๓
โทรศัพท์ ๐๒-๒๕๖๒๐๐๐ โทรสาร ๐๒-๒๕๖๒๐๐๑
เว็บไซต์ www.jku.ac.th

ครั้งนี้ที่ธิเบต

พูน เกษจำรัส

ธิเบต ประเทศแห่งความลึกลับมหัศจรรย์ แผ่นดินที่อยู่สูงจนถึงกับต้องเรียกกันว่า “บนหลังคาโลก” พอพูดถึงประเทศนี้ทีไร เป็นต้องทำให้ผู้ที่สนใจนี่ก็อยากจะไปให้ถึงธิเบตกันสักครั้ง ไปดูให้รู้ว่า ที่นั่นจะมีความประหลาดมหัศจรรย์สักเพียงไหน

ได้เพื่อนร่วมใจ 3 คน คือ คุณสมศักดิ์ สวัสดิ์กุล คุณเทพชัย อริยะพันธ์ เราทั้ง 3 คนยังไม่มีการเคยไปธิเบตกันเลย เรียกว่าไปกันแบบเกาสู่ม ผิดถูกอย่างไรขอไปแก้ไขกันคาบหน้า แต่เย็นใจอยู่น้อยตรงที่ว่า คุณสมศักดิ์เคยไปเที่ยวเมืองจีนมาร่วมยี่สิบหกปีพูดภาษาจีนได้คล่องมาก ไม่ว่าจะเดินแต่จิว กวางตุ้ง ไทหล่า แต่ที่สำคัญคือ พูดจีนกลางได้ปร้อ คล่องแคล่วทั้งพูดทั้งอ่านและทั้งเขียน ส่วนเราอีกสองคนมีแค่คำอ่าน พอๆ ปลาๆ ได้แต่แต่จิว... อ้ออย่าลืมชื่อตึกก็อ เจียฮ้อ เจียพริบ พูดกันได้แต่ในเมืองไทย พอถึงจีนแผ่นดินใหญ่ต้องใช้ภาษาจีนกลางเป็นสำคัญ ส่วนในเมืองใหญ่ๆ ที่มีการท่องเที่ยวมากก็ใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกันพอได้

การเดินทางไปประเทศธิเบต ถ้าจะไปให้ทันใจก็ต้องไปโดยทางเครื่องบิน แต่สายตรงจากเมืองไทยไม่มีเลย เราจึงออกจากคอนเมืองไปแวะฮ่องกงก่อน การที่ต้องแวะฮ่องกงเพราะกลุ่มเราทั้ง 3 คน ล้วนแต่เป็นนักเลงกล้อง จึงต้องเตรียมหาสิ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ในการถ่ายภาพให้พร้อม ชาติสิงโตะจะหาซื้อได้อย่างสะดวก

ก็ที่ฮ่องกง เรื่องนี้ไม่ต้องซีไพรงให้กระรอก เพราะต่างเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว

จากฮ่องกงถ้าจะเดินทางเข้าจีนแผ่นดินใหญ่ก็ไปทางเรือเดินสมุทรได้ แต่การไปธิเบตโดยทางตรงจำเป็นต้องโดยสารเครื่องบินจากฮ่องกงไปลงที่ Chengdu ก่อน พูดถึงชื่อของเมืองนี้เรียกกันหลายอย่าง ฝรั่งเศสก็เรียกกันว่า “เซงคู” ส่วนภาษาทั่วๆ ไปที่จีนคนไทยนิยมเรียกกันว่าเมือง “เฉินตู” ฟังสำเนียงจีนกลางเขาก็เรียกชื่อนี้

เครื่องบินไปถึงเฉินตูตอนใกล้ค่ำฝนกำลังตกพรำทำให้ชุ่มฉ่ำและชื้นไปหมด สนามบินเขาทันสมัยพอคู่เสร็จธุระเรื่องการตรวจคนเข้าเมืองแล้ว เดินไปหลังสนามบินหารถโดยสารได้คันหนึ่ง ไม่ใช่รถเก๋งแต่เป็นรถตู้ เขาขับออกจากสนามบินเดินทางผ่านหมู่บ้านใหญ่ๆ แล้วออกไปทุ่งนา เป็นทุ่งนาจริง ๆ กว้างใหญ่มาก เขากำลังเกี่ยวข้าวแล้วชนมวารางตากไว้ตามไหล่ถนน เว้นช่องกลางไว้พอให้รถผ่านไปมา ที่เขาขอมให้เอาข้าวตากข้างถนนได้ ก็เพราะถนนของเขาว่างไม่ค่อยมีรถผ่านไปมาแน่นอนหนาพลุกพล้านอย่างบ้านเรา

ข้างๆ ถนนมีบ้านนา เขาสร้างเป็นกระท่อมเล็กๆ โดยทำฝาด้วยหินและดินผสมกัน ทรายอบบ้านมีพืชผักทั้งที่ปลูกไว้ได้ผลแล้ว และที่เก็บมาแขวนตากแห้งเอาไว้ทำพันธุ์ บริเวณข้างบ้านส่วนใหญ่จะต้องมีบ่อเอาไว้ใช้น้ำทั้งใช้เลี้ยงปลาและเบ็ดไก่ ท่านตัวใหญ่ๆ และหมูก็มี มองแล้วชอบใจ อยากจะลงไปถ่ายภาพ แต่ค่า

แล้ว ฝนตกด้วย เรากำลังรีบเดินทางไปหาที่พัก จะ
พักได้ที่ไหนก็ยังไม่รู้

ไปถึงตัวเมืองแล้ว ก็กรมบ้านช่องของเขาใหญ่
โตเจริญเร็วจริงๆ ส่วนใหญ่เป็นอาคารทันสมัยหมด
ถ้าไม่มีป้ายหนังสือจีน ไม่บอกก็คงไม่รู้ว่เรากำลังอยู่
ในประเทศจีน รถแเวะเข้าไปในโฮเต็ลใหญ่ เขามีป้าย
ภาษาอังกฤษว่า Jin Jiang Hotel สถานที่โอโถง มี
นักท่องเที่ยวมาพักกันมาก ที่เขาตั้งชื่อนี้เพราะโฮเต็ล
สร้างไว้ใกล้ฝั่งแม่น้ำ Jin Jiang เมืองเฉินตู อยู่ใน
จังหวัด Sichuan ชื่อนี้เรานิยมเรียกกันว่าเสฉวน พอ
ไปหาห้องพักปรากฏว่าเต็มหมด แต่อาศัยคุณสมศักดิ์
รู้จักกับเพื่อนชาวจีนในเมืองนี้ เขาช่วยติดต่อให้จึงได้
ห้องพัก และที่เป็นพิเศษมากคือ เขาสามารถจองตั๋ว
เครื่องบินไปประเทศธิเบตได้ในวันรุ่งขึ้นด้วย เก่งจริงๆ
เรื่องนี้เขาเล่าให้ฟังว่า การจองตั๋วไปธิเบตนั้นยากมาก
เพราะจะฝรั่งจองหมด บางครั้งต้องคอยกันถึง 3-4 วันก็มี

เมืองเฉินตูมีสถานท่องเที่ยวมาก อยากจะเล่าอะไร
ที่น่าสนใจให้ฟังเยอะๆ ส่วนที่น่าสนใจทุกที่นั่น แต่ความ
มุ่งหมายของท่านผู้อ่านครั้งนี้คือไปธิเบต มีอะไรดีที่
ธิเบต ต้องเล่ากันแต่เรื่องธิเบต ส่วนเรื่องเงินตูกี่ยัง
เสียกาย ถ้ามีเวลาในโอกาสหน้าค่อยว่ากันอีกที

สายการบินของจีนที่ไปธิเบต คือ สาย CAAC
(Civil Aviation Administration of China) ออกจาก
ท่าอากาศยานเมืองเฉินตูตรงไปธิเบตทีเดียว ใช้เวลา
ประมาณ 2 ชั่วโมงก็ถึงธิเบต ระหว่างที่นั่งในเครื่องบิน
ก็สนุกดี สังเกตดูว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศหลาย
กลุ่มเฉพาะที่เป็นฝรั่งต่างคนต่างใส่เสื้อกันหนาวชนิด
หนาๆ กันพลัน เราเห็นแล้วใจเสีย อากาศที่ธิเบต
ตอนนี้คงจะหนาวมาก ฝรั่งเลยเตรียมป้องกันเป็นการ
ใหญ่ แต่พอมองไปที่ชาวจีนและธิเบต เห็นเขาแต่งกาย
ด้วยเสื้อผ้าชุดธรรมดา ทำให้ใจชื่น เพราะพวกเราเอง
ก็ไม่ได้เตรียมป้องกันความหนาวอะไรได้เลย

ที่ทำการของสายการบิน CAAC ในเมืองฉางเฉิง

เสียงเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินประกาศว่า ขณะนี้
เครื่องบินอยู่ในระดับสูงสุด 15,000 ฟุต เดินทางใกล้
จะถึงธิเบตแล้ว โปรดชมทิวทัศน์ซ้ายจะเห็นยอดเขา
หิมาลัยและเทือกเขาใกล้ก็ยังคงสวยรมมาก เขาประกาศ
เป็น 2 ภาษาคือ จีนกับอังกฤษ แต่ทำไมไม่ประกาศ

ภาษาไทยบ้าง เพราะเที่ยวบินนี้มีคนไทยถึง 3 คน
อาศัยที่เราช่วยกัน ฟังทั้งภาษาจีนและอังกฤษจึงเสโลไป
ชะเง้อมองที่หน้าต่างเครื่องบินตัวนี้ ถ้าเป็นเรือใน
แม่น้ำคงลมนแน่ แต่นี่เป็นเครื่องบินในอากาศจึงไม่เป็นไร
จริงอย่างว่ามองเห็นยอดเขาพราวเต็มพริ้วไปหมด

ไม่มีที่ว่างใหญ่ ๆ ตรงไหนเลย ที่บริเวณยอดเขาสูง ๆ เติบโตด้วยน้ำแข็งเกาะขาว-ขาว-ขาว ที่เป็นแนวยาว สูงใหญ่กว่าเพื่อน นั่นคือยอดเขาหิมาลัย

อยู่ ๆ เครื่องบินก็ลงจอดบนลานบิน จอดได้สบาย โดยไม่ต้องประกาศว่าเครื่องบินกำลังลดเพดานบินเพื่อลงสนาม แต่ที่เราต่างก็รู้กันอยู่แล้วว่าทิเบตเป็นประเทศที่อยู่บนแผ่นดินสูงถึง 15,000 ฟุต พอตกกับระดับเพดานบิน เครื่องบินจึงลงจอดได้อย่างสบายโดยไม่ต้องเสียเวลาลดระดับอยู่นาน ๆ เหมือนอย่างที่สนามบินธรรมดาโดยทั่วไป

ผู้โดยสารต่างกระหึ่มยิ้มย่อง หัวถึงสิ่งของที่ติดตัวกันอย่างกระฉับกระเฉง เรื่องหัวสัมภาระของแต่ละคน โปรดทราบเสียด้วยว่า ทางสายการบินเขาไม่มีบริการขนของให้ ของใครของคนนั้นต้องนำติดตัวไปเองเพราะสนามบินแห่งนี้ยังไม่มีที่ทำการ เป็นเพียงสนามโล่ง ๆ ลงจากบันไดเครื่องบินพอเท้าแตะพื้นก็เป็นอันแน่ใจแล้วว่าพวกเราได้มาถึงทิเบตแล้ว

ที่เล่าว่าต่างกระหึ่มยิ้มย่องผ่องใส จิตใจมาถึงทิเบตกันแล้ว แต่ทำไมต่างพากันแปลกใจตัวเอง แยกถือกระเป๋าถือและกระเป๋าเสื้อผ้ามาที่วีสนามบินระยะทางก็แค่เดินเพียงไม่กี่นาทีก็ถึงที่เขาจอดรถกัน มันรู้สึกอ่อนระโหยโรยแรง แข็งขาอ่อนไปหมด หายใจเท่าไรก็ไม่ทั่วต้อง ต้องสูดอากาศหนัก ๆ แรง ๆ แล้วต้องหายใจเข้าออกอย่างตั้งใจตลอดเวลา ไม่ใช่จุกหายใจเอาเองโดยเราไม่รู้ตัวอย่างการหายใจธรรมดาที่เรามีความเป็นอยู่อย่างปกติ

แล้วต่างคนก็ต่างรู้ ถึงบางอ้อ ก็เพราะว่าประเทศทิเบตเป็นแผ่นดินสูง อยู่ถึงระดับหลังคาโลก ความสูงระดับนี้จะมียอกซิเจนเบาบางมาก เวลาอยู่ในเครื่องบินเขามีอากาศช่วยหายใจ พอลงจากเครื่องบิน ใครมีปอดเท่าใดขอเชิญหายใจกันเอาเอง เป็นอย่างนี้ทุกคนยกเว้นคนทิเบตที่เกิดในแผ่นดินสูง ธรรมชาติจึงสร้าง

ปอดใหญ่ให้หายใจกันสะดวกโดยไม่ต้องลำบาก ก็ทำนองปลาหายใจในน้ำนั่นแหละ พวกเราจึงต้องหายใจกันเอาเอง เดินหัวกระเบ้าสองสามก้าวต้องวางเสีที่ แล้วก็ต้องนึกถึงเวลาอยู่ที่เมืองไทย เคยไปไหนมาไหน หนักเบาหรือใกล้ไกลเท่าใดเป็นไปได้อย่างสบายหรือแต่ที่นี้ต้องค่อย ๆ เดินเหมือนคนป่วย

หารถโดยสารได้คันหนึ่ง ราคาแพงใจหาย เพราะรถเล็ก ๆ เขาจองกันไว้หมดแล้ว พวกเราเสี่ยงทายกันมาแค่ 3 คน จึงต้องจ่ายค่าเช่ารถเท่ากับคนเต็มคัน รถคันนี้เหลือคันสุดท้ายที่สนามบิน ไม่เอาก็ต้องออกเข้าเมืองทิเบต

เขาหาที่พักให้ที่ Lhasa Guest House อยู่กลางเมืองหลวงของทิเบตคือเมือง Lhasa ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ มีอาคารสถานที่มากมาย ที่สำคัญคือมีพระราชวังซึ่งเคยเป็นที่ประทับขององค์คุงโลดามะ มีทั้งวัดโบราณและสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญเป็นอันมาก

ห้องพักอยู่ชั้น 2 มีสองเตียง หนึ่งห้องน้ำ เป็นที่พักเพิ่งสร้างใหม่ แยกพักกันเต็ม ราคาค่าพักเขาคิดรายหัว ตกคนละ 300 บาทต่อวัน แค่เดินขึ้นชั้น 2 ถ้าอยู่เมืองไทยวิ่งขึ้นลงได้ปรี๊ด แต่ที่นี้แค่ขึ้นบันไดไปสองชั้นต้องหยุดหายใจเอาแรง ถ้าขึ้นทำเหม็นแฉะ เป็นหมดลมเอาง่าย ๆ

แล้วก็ถึงเวลาอาหาร ทิ้งเข้า กลางวัน และถ้าต้องเข้าห้องอาหารในที่พักทุกมื้อ อยากจะไปหาที่ใหม่ ๆ แต่มองไปที่ไหนมันจะไปหมด เลยต้องหันกลับคืนเดิมห้องอาหารอยู่ใกล้ ๆ ใหญ่โตและตกแต่งได้ทันสมัยดี แยกเต็มทุกมื้อ มีอะไรบ้างจะเล่าให้ฟัง

เข้า ขนมปังแตก ๆ ไม่เป็นก้อนและไม่เป็นแผ่น ทาแยมนิคหน่อยแล้วก็มีถ้วยเตี๋ยหรือแกงจัดหรือเกี้ยวบะหมี่ บางครั้งเขามี่หมั่นโถวให้ ตบท้ายด้วยผลไม้พื้นเมือง โดยเฉพาะแตงโมเป็นพื้น พอถึงเครื่องต้ม

เราจะถามว่าน้ำชาหรือกาแฟ ถ้าพูดเป็นภาษาท้องถิ่น ภาษาจีนกลางและอังกฤษ ตอนที่เขาถามว่า "น้ำชาหรือกาแฟ" เราก็ก็ใจ รีบบอกว่า "กาแฟ" ก็เหมือนกับ ผงกาแฟเปล่า ๆ ซงกับน้ำร้อน เขาไม่มีการเติมน้ำตาล นมสดหรือครีม

ที่สาแก่ใจจริง ๆ คือ อาหารเขาคงตั้งให้เต็มโต๊ะ ขนาดรับประทานได้มากกว่า 5-6 คน แต่เรามีเพียง 3 คน เขาก็จัดอย่างนั้น ของก็เหลือเบะ แต่เราก็กินเต็ม ต้องจ่ายกันหนักหน่อย ที่หนักมากคืออาหารเช้า กลางวัน และเย็นเป็นต้องซักรันทุกมื้อ รับประทานได้ หรือไม่เป็นเรื่องของคุณ พวกเราเองถือว่าชอบทาน เขียน หนังสือแสดงความคิดเห็นให้เขาปรับปรุงแก้ไข แต่เขา

บอกว่าโยเค็ดแห่งนี้เพิ่งเบิกใหม่ กำลังอยู่ระหว่างการ ปรับปรุง

รุ่งขึ้นเราพาไปเที่ยวสวนสาธารณะ อยู่ใกล้ ๆ ที่ พัก มีโรงภาพยนตร์อยู่โรงหนึ่ง ที่สำคัญมากคือมีพระ-ราชวังฤดูร้อนของศาลาโกลาณะอยู่ด้วย สร้างไว้กลางบ่อน้ำ กว้างใหญ่ ใช้เป็นที่ประทับสำหรับฤดูร้อน อากาศร้อน มาก จึงต้องใช้น้ำในบ่อช่วยบรรเทาความร้อน ที่บริเวณ นี้มีนักท่องเที่ยวและชาวพื้นเมืองไปเที่ยวกันเป็นประจำ พอเห็นชาวพื้นเมืองแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์เสียด ๆ พวกเราจึงแอบถ่ายภาพไว้หลายภาพ แต่ภาพที่งามมาก ก็อมุมที่มองเห็นที่ประทับฤดูร้อน แล้วเลย ไปเห็น พระราชวังบนยอดเขาด้วย

พระราชวังโปลิตา ที่ประทับขององค์ดาโกลาณะ สร้างไว้บนยอดภูเขาสูงถึง 1,000 ฟุต มุมมองเขารัดใจก็

หลวงพี่ทิวต ใจกัง หรือถามะ คือนวนิพนธ์ศาสนาภิกษุและแขกที่มาเที่ยวชมวัดด้วย โบราณอันนิยมเยี่ยมแจ่มใส

พระราชวังขององค์คาโลลามะ มีชื่อว่า Potala สร้างไว้บนยอดภูเขาสูงประมาณ 1,000 ฟุต พระราชวัง อยู่ยอดภูเขาพอดี และเป็นเขาที่อยู่ระหว่างหุบเขาน้อย

ใหญ่ ส่วนเทือกเขาที่เห็นไกล ๆ มีน้ำแข็งและหิมะ ปกคลุม นั่นคือ เทือกเขาหิมาลัย

ของใช้เครื่องประดับและของที่ระลึกมีวางขายตามร้านแบบดินในตลาดเมืองลาซา

เป็นพระราชวังที่มองแล้วรู้สึกขลัง ศักดิ์สิทธิ์ คล้ายกังวิมานบนชั้นฟ้า นี่คือความเก่งกล้าสามารถของ สถาปนิกผู้เลือกทำเลก่อสร้างและออกแบบ เป็นแบบที่ แข็งแรงทนทานเพราะใช้หินแกรนิตทั้งหมด ในฤดูฝน และฤดูหนาวพอมันเมฆลอย หมอกฟุ้งและหิมะจับ เวลา นั้นจะมองเห็น พระราชวังลอยเด่น อยู่กับกลุ่มเมฆ เหมือนวิมานลอยเด่นในสวรรค์ ชาวธิเบตทั้งหลายมอง

เห็นพระราชวังอยู่ทางทิศใต้เป็นต้องทำการกราบไหว้ ด้วยอัญมณีประติษฐาน คือต้องทำตัวให้สัมผัสกับพื้นด้วย องค์แปด ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ถ้าเขากำลังเดินทางอยู่ บนถนนไกล ๆ ก็จะทั้งตัวลงกราบไหว้เป็นระยะ ๆ จนกระทั่งไปถึงวัดที่พระราชวังก็ทั้งตัวกราบกันซ้ำแล้วซ้ำ อีก จนกระทั่งในที่กราบบางแห่งขนาดพื้นหินแข็งแท้ ๆ ยังนุ่มเป็นรอยกราบจนได้

พุทธศาสนิกชนเมื่อเข้าถึงวัดจะทำความเคารพด้วยอัญมณีประติษฐาน

ที่สนามเมื่อเก็บเกี่ยวแล้วจะกลายเป็นทุ่งสำหรับเลี้ยงวัว ควาย ของไปโคต ๆ
จะเห็นเทือกเขาน้อยใหญ่มากมายสุดขอบฟ้า

มีโอกาสได้ขึ้นไปชมวังโปตาลา ใต้หิมะทั้งแค่นั้น
ต่างจนกระทั่งถึงตอนบนสุด มีห้องต่าง ๆ เกินกว่า
หนึ่งพันห้อง โครงสร้างทำด้วยหินทั้งหมด ที่ประดับ
ส่วนต่าง ๆ ทำด้วยไม้ ภายในห้องเขาจะปล่อยให้มืด

แต่จุดเทียนจุดตะเกียงให้แสงสว่างเพียงวอมแวม
บรรยากาศจึงดูเรียบง่าย ทั้งยังทั้งศักดิ์สิทธิ์และดั่งมี
จนน่ากลัว

ภายในระเบียงพระราชวังโปตาลา ใช้แสงเทียนจุดให้ความสว่างวอมแวม
จึงทำให้ดูขลังศักดิ์สิทธิ์และดั่งมี โปรดมองให้ดีในภาพมีคนไทยอยู่ ๒ คน

เวลาถ่ายภาพต้องติดช้อรออนุญาต เราไป ๓ คน
ใครจะถ่ายภาพต้องกดลงราคากัน เขาถือเป็น
รายคน บางห้องคิดเป็นเงินไทยก็ราว 200 บาท บาง
ห้องสวยงาม มีความสำคัญมาก ก็เพิ่มเป็น 300-500

บาท เป็นเงินท้องถิ่น เพราะแบบนั้นบางทีพอเขาเผดยเรา
ก็แอบถ่าย เคยถูกเขาจับได้เพราะไปใช้ไฟแฟลชเข้า
แสงสว่างแวม ๆ พระที่เฝ้าสถานที่ออกมาทำ ทำท่าจะ
ทุบตี เราพูดได้ตอบไปเป็นภาษาอังกฤษว่ามาจากเมือง-

ไทยเป็นชาวพุทธด้วยกัน พวกกันคนละภาษาเลยไม่เข้าใจ
ต้องรีบออกไปได้ยินคือเห็นที่จะโดนตีแน่... โคนก่า
แต่ก็ได้ภาพมาแล้ว อยากจะเล่าให้ฟังถึงความลึกลับ
มหัศจรรย์ในพระราชวังโปตาลา แต่เวลาและเนื้อที่มี
เท่านั้น จึงได้อ่านกันเพียงแค่นี้

อีกวันหนึ่งไปที่วัดสำคัญของเมืองหลวง เรียกกัน
ว่า The Jokhang Temple อยู่ในย่านกลางเมือง เป็น

วัดใหญ่มาก มีพระพุทธรูปงาม บริเวณรายรอบสวย
และมีภาพผนังฝีมือที่อยู่หลายภาพ ต้องเสียเงินค่าถ่าย
ภาพไปหลายร้อยบาท เขาอนุญาตให้เดินชมได้ทั่วทั้งวัด
วัดที่ธิเบตนี้มีแปลกอยู่อย่างหนึ่ง คือ ต้องมีลานเดินบน
หลังคาทุกแห่ง บนลานนั้นมองไปไกลถึงพระราชวัง
โปตาลา

พระพุทธรูปงาม ๆ ตั้งเรียงเป็นแถว ส่วนใหญ่มีพระพุทธรูปลักษณะเป็นแบบเดียวกับประเทศไทย

ภาพเขียนผนัง ให้สับสน ส่วนใหญ่จะมีสี่จัจ้า จัมตาและให้อารมณ์แรง

กลับลงมาที่หน้าวัด เป็นถนนใหญ่ จะเรียกว่า
เป็นจัตุรัสก็ได้ ผู้คนพลุกพล่านไปมาค้าขายกันมากมาย

ไปเจอของขายประเภทเครื่องประดับ สร้อย กำไล
มากมายหลายหลากสี เหมือนอย่างที่เคยเห็นชาวทิเบต

เขามาวางขายในเมืองไทย อย่างไหนอย่างนั้นไม่ผิดก็เห็น
เลย ลองถามดู ราคาพอสู้ได้ ถ้าเงินมีก็นำซื้อหามา

เป็นของที่ระลึก เพราะซื้อมาจากธีบะทจริง ๆ ถ้าเจอ
คนช่างซื้อคงหมดเงินไปตาม ๆ กัน

ปลีกเวลาไปชมทุ่งนาบ้านเขามากมายหลายแห่ง
ทั้งเหนียว ทั้งทิว เท่เอยเพราะไม่มีอากาศหายใจ ทิว
เพราะไม่มีอะไรที่นำมารับประทานเลย พวกเราเองทั้ง ๆ
ที่เป็นคนง่าย แต่มาเจออาหารที่ธีบะท เล้นเอาต้องยอม
ทิว ที่อยู่เหนือที่เตรียมอาหารจากช่องกงและเมืองไทย
มาบ้าง ขนมปัง ปลา และเนื้อกระป๋อง น้ำพริกมะขาม
ถั้วมาสนุกที่ห้องพัก พอจะบรรเทาเบาบางไปได้

ไปที่แม่น้ำ ที่ทุ่งนา เขาเลี้ยงวัวเลี้ยงแกะและ
แพะขนยาว ๆ นาข้าวล้วนแต่เป็นข้าวสารสีทองนั้น สวน
แอปเปิ้ลก็มีแต่ลูกเล็ก ๆ ไร่ผักไร่แตงพอหาได้ แต่ลูก
เล็ก ๆ ทั้งนี้ ต้นไม้พอมมี แต่มีน้อย บนเขามีสันไม้
อยู่บ้าง บางคนสงสัยว่าทำไมจึงไม่โดนแพะแกะกินหมด
ไปลองจับดูใกล้ ๆ ธรรมชาติเขาบ่งบอกไว้ ต้นไม้ล้วน
แต่มีหนามคม

เข็ชเขา ทุ่งนา หนองน้ำ และสัตว์เลื้อย คืบนมมูฮวย และถงจบ หากดูได้จากบริเวณเขานเมือง

ตอนมีต้นไม้สวย ที่ให้แสงเงาร่มรื่น ซึ่งหาได้ยากในเมืองลพบุรี

พักอยู่ในเมืองลพบุรีเกือบหนึ่งสัปดาห์เต็ม เดินทาง ดินน้อย ดินมากแก่ไหน ท่านที่อยากไปโปรดทัศนียภาพกัน
 ต้องเที่ยวถ่ายภาพไว้มาก ทั้งลำบาก ทั้งเหนื่อย ทั้ง เอะเอง แต่คณะเราสามคนเคยตกลงกันว่าถ้าโอกาสหน้า
 สนุก อยากรู้ว่ามียะไรที่ริเบค ก็ต้องเสี่ยงเอาแบบนี้ ยังมี เห็นที่จะไปเที่ยวริเบคกันอีก.

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย